

Els grans damnificats de l'1-0 van ser... Duran i Lleida i Millo!

Els opinadors de la Capital del Regne continuen demostrant l'empatia que els manca als insensibles separatistes

Josep Antoni Duran i Lleida, en una imatge d'arxiu | Adrià Costa

Roger Español va perdre un ull per una bala de goma durant la jornada del primer d'octubre. A Marta Torrecillas li van retorçar la mà fins a provocar-li una capsulitis als cinc dits i li van tocar els pits. Enric Sirvent va patir un infart. Tants d'altres van rebre cop de porra fins que es van fracturar el cap o altres parts del cos, van patir puntades de peu voladores o van ser arrossegats pels cabells... però a què no endevinaríeu mai qui va patir com pocs durant aquell diumenge del 2017? Doncs sí, Enric Millo!

Ho explica el director d'*El Confidencial*, Nacho Cardero (https://blogs.elconfidencial.com/espana/caza-mayor/2019-03-11/duran-lleida-enric-millo-juicio-proces-unio-cataluna_1872846/). "El seu rostre era el de la devastació", escriu, sense deixar entendre si la tria de l'adjectiu és una picada d'ullet als cotxes de la Guàrdia Civil, que també són mereixedors de tota l'empatia que faci falta.

Però tornem a l'exdelegat del Govern espanyol a Catalunya: "La vida personal de Millo s'ha vist trufada de desgràcies i disgustos dels quals, amb dues simples pinzellades, va resumir la setmana passada durant la compareixença al Suprem. Només una petita part d'una realitat molt més crua". I és que ara ja ho sabeu tot: l'exdelegat no només no va mentir ni exagerar res a l'estrada, sinó que encara va guardar-se coses per algun motiu que Cardero no arriba a esmentar.

"Després de la compareixença, va arribar el linxament a les xarxes socials -continua el text-. El

futbolista Gerard Piqué piulava que 'pel vostre coneixement, Enric Millo, tu sí que menteixes i manipules els vídeos". Res a dir, pel que sembla, del presumpte delictes de perjury.

Però no marxeu encara que n'hi ha més. Al subtítol de l'article ja avisa que hi ha "persones qui el destí va jugar una mala passada i van veure truncada la carrera professional i la vida personal. Van quedar-se sense reconeixement, sense feina i sense honra. I no, no són els presos". Perquè és obvi que si aquests malfactors van 30 anys a la presó, això no ha de preocupar ningú. L'autèntica víctima de tot plegat no és altre que Josep Antoni Duran i Lleida -qui per cert, sí que té feina i prou ben remunerada-.

"Des de 2010 vaig viure un autèntic assetjament per part del món independentista [?]. Van ser els anys més durs de la meua vida. Vaig acabar molt fart: allò no era vida. A més, els problemes amb el colon irritable em provocaven episodis molt dolorosos", s'explica a l'article citant les memòries que acaba de publicar el polític democristià. Doncs sí, des de les pàgines que s'han rigut fins a no poder més del dolor de Marta Torrecillas o han ignorat l'ull perdut per Roger Español ens demanen una mica d'empatia amb el colon de Duran i Lleida.